ARREST VAN HET HOF
28 januari 1986 *

In zaak 188/84,

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur M. van Ackere als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verzoekster,

tegen

Franse Republiek, vertegenwoordigd door F. Renouard, gemachtigde van de Franse regering, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Franse ambassade, rue Bertholet 2,

verweerster,

betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Franse Republiek door regels vast te stellen betreffende de controle van houtbewerkingsmachines de krachtens het EEG-Verdrag en met name artikel 30 daarvan op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, U. Everling, K. Bahlmann en R. Joliet, kamerpresidenten, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: D. Louterman, administrateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 15 oktober 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 13 juli 1984, heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen krachtens artikel 169 EEG-Verdrag beroep ingesteld ten einde te laten vaststellen dat de Franse Republiek, door de fabrikanten en importeurs bepaalde verplichtingen betreffende de veiligheid van houtbewerkingsmachines en -toestellen op te leggen, de krachtens artikel 30 EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

2 Tussen 1979 en 1982 heeft Frankrijk een nieuwe regeling vastgesteld betreffende de veiligheid van verschillende typen houtbewerkingsmachines en -toestellen (hierna: de machines). Deze regeling is neergelegd in de decreten nrs. 80-542, 80-543 en 80-544 van 15 juli 1980 betreffende gezondheids- en veiligheidsregels voor bepaalde werktuigmachines, de decreten nrs. 81-170, 81-171, 81-172 en 81-173 van 20 februari 1981 en 81-408, 81-409, 81-410 en 81-411 van 15 april 1981 houdende vaststelling van de gezondheids- en veiligheidsvoorwaarden waaraan de belangrijkste typen houtbewerkingsmachines moeten voldoen, de besluiten van de ministers van Arbeid en van Landbouw van 1, 2 en 3 april 1981 en 22 juni 1981, die technische voorschriften vaststellen, decreet nr. 79-229 van 20 maart 1979, de besluiten van de minister van Arbeid van 18 november 1980 en 5 november 1981 betreffende de verklaringsprocedure, het besluit van dezelfde minister van 30 oktober 1981 en zijn „advies" van 27 december 1981 betreffende de visumprocedure alsmede zijn besluit van 12 maart 1982 betreffende de goedkeuringsprocedure.

3 De grondbeginselen van deze nieuwe regeling zijn vervat in decreet nr. 80-543, waarin als algemene regel wordt gesteld, dat „de toestellen, machines en onderdelen ervan qua constructie geschikt moeten zijn om hun functionering, regeling en onderhoud te verzekeren, zonder de werknemers aan een risico bloot te stellen wanneer deze werkzaamheden worden verricht onder de voorwaarden, voorzien door de constructeur of de importeur". Hetzelfde decreet bevat andere algemene

regels betreffende de aan te wenden materialen en de wijze waarop de toestellen, machines en machine-onderdelen moeten zijn gebouwd.

4 Deze algemene regels zijn nader uitgewerkt in de decreten nrs. 81-170, 81-171, 81-172 en 81-173, alsook in de decreten nrs. 81-408, 81-409, 81-410 en 81-411, waarbij bijzondere technische voorschriften voor de verschillende typen houtbewerkingsmachines worden vastgesteld. Deze decreten zijn zelf weer nader uitgewerkt in bovengenoemde besluiten, waarin de voor de toepassing van genoemde decreten noodzakelijke technische details worden vastgesteld.

5 Voorts zijn volgens deze regeling de machines in drie categorieën ingedeeld, in volgorde van toenemend gevaar. De eerste omvat de machines waarvoor van de fabrikant enkel een verklaring van overeenstemming met de Franse normen wordt vereist, zonder voorafgaande controle. De tweede betreft de machines waarvoor het Nationale Instituut voor onderzoek en veiligheid (Institut national de recherches en de securité, hierna: INRS) een visum dient te verstrekken. In de derde categorie ten slotte vallen de machines waarvoor behalve het technisch onderzoek van het INRS of het nationaal proeflaboratorium de goedkeuring van de minister van Arbeid verplicht is. Zonder verklaring van overeenstemming, visum of goedkeuring kan geen enkele machine wettelijk op de Franse markt worden gebracht.

6 De tarieven van de kosten van de controle vooraf, die door de aanvrager van een technisch onderzoek aan het INRS moeten worden vergoed, zijn vastgesteld in een forfaitaire prijsschaal die jaarlijks wordt aangepast (advies van de minister van Arbeid van 30 oktober 1981). Deze forfaitaire bedragen variëren tussen 1 961 FF en 5 109 FF (stand per 10 april 1985). In voorkomend geval moeten deze forfaitaire bedragen evenwel worden verhoogd met de verplaatsingskosten, wanneer het onderzoek van het materieel niet in de lokalen van het INRS wordt verricht, doch in het bedrijf of ter plaatse.

7 In al de decreten, die de grondslag van de controleprocedures vormen, was bepaald dat zij negen maanden na hun publikatie in werking zouden treden. De verplichting dat, naargelang het geval, een visum en/of een goedkeuring moest worden verkregen, is van kracht geworden tussen 1 augustus 1983 en 1 januari 1985.

8 Bij brief van 18 juni 1982 verzocht de Commissie de bevoegde Franse autoriteiten, haar vóór 7 juli 1982 inlichtingen met betrekking tot deze regeling te verschaffen.

De Franse autoriteiten verstrekten haar enkel inlichtingen over de termijnen van inwerkingtreding. De Franse regering antwoordde evenmin op de uitnodiging van de Commissie van 21 februari 1983 om haar opmerkingen te maken over het standpunt van de Commissie, dat de regeling in strijd was met artikel 30 EEG-Verdrag. Op 29 augustus 1983 bracht de Commissie een met redenen omkleed advies uit, dat evenmin een antwoord van de Franse autoriteiten opleverde. Tijdens een vergadering met vertegenwoordigers van de Commissie op 1 en 2 februari 1984 zegden de Franse autoriteiten aanvullende inlichtingen toe. Aangezien de Commissie deze inlichtingen niet heeft ontvangen, heeft zij onderhavig beroep ingesteld.

9 De Commissie voert tegen de Franse regeling vier grieven aan, die zijn gebaseerd op het begrip bescherming van de gebruikers, de termijnen, de kosten, en ten slotte de gevolgde administratieve praktijk.

Het begrip bescherming

10 De Commissie, die het beginsel van een voorafgaande controle van de betrokken machines niet betwist, stelt om te beginnen vast dat de regeling in kwestie de fabrikanten ertoe zou verplichten tijdens het fabricageproces in deze machines veiligheidsgaranties in te bouwen. De Franse wetgever zou ervan uitgaan dat de gebruiker van deze machines tegen zijn eigen tekortkomingen moet worden beschermd, en dat de machine zodanig moet zijn gebouwd, dat de tussenkomst van de gebruiker tot het uiterste minimum wordt beperkt. Andere Lid-Staten zouden een andere conceptie van de bescherming van de gebruiker hebben. Zo zou met name in Duitsland ervan worden uitgegaan dat de werknemer een grondige en voortdurende beroepsopleiding moet krijgen waardoor hij op de juiste manier zou kunnen reageren bij een technische storing van de machine. Meer in het algemeen vereisen de artikelen 30 en 36 van het Verdrag volgens de Commissie dat de Lid-Staten ofwel in hun nationale wettelijke regelingen rekening houden met deze verschillende concepties, ofwel hun eigen wettelijke regeling slechts toepassen op machines die op hun grondgebied zijn gefabriceerd, zonder overigens de invoer te belemmeren van machines die aan andere concepties beantwoorden, waarvan evenwel vaststaat dat zij even veilig zijn en niet meer ongelukken veroorzaken dan de overeenkomstig de nationale wettelijke regeling gebouwde machines.

11 Meer bepaald met betrekking tot de bijzonderheden van de Franse regeling stelt de Commissie vast, dat overeenkomstig de wettelijke voorschriften van andere Lid-

Staten geconstrueerde machines die dezelfde veiligheidsgaranties bieden, althans in bepaalde gevallen niet in Frankrijk op de markt kunnen worden gebracht. Als concreet voorbeeld haalt de Commissie het door de Duitse normen voorgeschreven beschermingsmechanisme voor vlakschaafmachines aan, dat niet is toegelaten volgens de Franse technische voorschriften, die slechts één bepaald type beschermingsmechanisme aanvaarden. Bovendien meent zij dat door de uiterst gedetailleerde eisen van de Franse regeling aan die regeling slechts kan worden voldaan door de fabricage van sterk geautomatiseerde machines. De volledig geautomatiseerde machines behoeven immers geen controle vooraf.

12 De Franse regering antwoordt hierop, dat het aan de Lid-Staten staat te beslissen, in welke mate zij de gezondheid en het leven van personen willen beschermen. Een Lid-Staat kan ter zake eigen overwegingen doen gelden en een eigen conceptie over preventie hebben. Zo aan de Duitse normen of bepalingen beantwoordende machines niet zijn toegelaten in Frankrijk, is de reden daarvan dat volgens de Franse veiligheidsspecialisten de Duitse bepalingen niet een even doeltreffende bescherming bieden als de Franse. Ten slotte is nooit een automatisering van de machines geëist, hoewel uiteraard de algehele automatisering van bepaalde, bijzonder gevaarlijke toestellen soms de risico's die zij met zich meebrengen, kon opheffen.

13 Vooraf zij opgemerkt dat er geen communautaire regeling betreffende de controle van de veiligheid van houtbewerkingsmachines bestaat, en dat de nationale wetgevingen ter zake evenmin zijn geharmoniseerd. Bijgevolg zijn de Lid-Staten gerechtigd, de bescherming van de gezondheid en het leven van de gebruikers van deze machines te regelen.

14 Een dergelijke regeling kan niet buiten het toepassingsgebied van artikel 30 e.v. van het Verdrag vallen, wanneer zij, zoals in casu, de invoer van machines die zich in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer bevinden, rechtstreeks en daadwerkelijk belemmert.

15 Blijkens vaste rechtspraak volgt evenwel uit artikel 36, dat een dergelijke regeling slechts verenigbaar is met het Verdrag, in zoverre zij noodzakelijk is voor een doeltreffende bescherming van de gezondheid en het leven van personen. Hoewel het aan de Lid-Staten staat te beslissen, in welke mate zij deze bescherming willen waarborgen, mag zij geen middel tot willekeurige discriminatie noch een verkapte beperking van de handel tussen de Lid-Staten vormen.

16 Bijgevolg mag een Lid-Staat weliswaar een produkt, dat in een andere Lid-Staat reeds is toegelaten, aan een nieuwe onderzoeks- en toelatingsprocedure onderwerpen, doch hij moet niettemin bijdragen tot een verlichting van de controles in het intracommunautaire handelsverkeer (zie 's Hofs arrest van 17 december 1981, Frans-Nederlandse Maatschappij voor Biologische Produkten, zaak 272/80, Jurispr. 1981, blz. 3277). Bovendien mag hij niet beletten dat een uit een andere Lid-Staat afkomstig produkt, dat qua niveau van bescherming van de gezondheid en het leven van personen gelijkwaardig is aan het beschermingsniveau dat de nationale regeling beoogt te waarborgen of te vestigen, in de handel wordt gebracht. Het ware dan ook in strijd met het evenredigheidsbeginsel, indien de ingevoerde produkten op grond van een nationale regeling letterlijk en exact aan dezelfde bepalingen of technische kenmerken zouden moeten voldoen als voor de in de betrokken Lid-Staat gefabriceerde produkten zijn voorgeschreven, wanneer deze ingevoerde produkten hetzelfde beschermingsniveau voor de gebruiker waarborgen.

17 Nochtans zijn de Lid-Staten bij de huidige stand van het gemeenschapsrecht niet verplicht op hun grondgebied gevaarlijke machines toe te laten, waarvan niet vaststaat dat zij voor de gebruiker op dit grondgebied hetzelfde beschermingsniveau waarborgen.

18 In dit opzicht zij opgemerkt, dat de Commissie geen concrete voorbeelden heeft genoemd, waaruit blijkt dat in Frankrijk de invoer van machines is belet, die hetzelfde beschermingsniveau waarborgen als de overeenkomstig de betrokken regeling vervaardigde machines. In de klachten, waarbij de aandacht van de Commissie op de nieuwe Franse regeling werd gevestigd, wordt niet beweerd dat de machines die zich in de andere Lid-Staten in het vrije verkeer bevinden, hetzelfde beschermingsniveau bieden als de Franse machines. Integendeel, in deze klachten vonden de inspanningen van de Franse regering om het ongevallenrisico te verminderen, bijval; daarin werd evenwel verzet aangetekend tegen de materiële eisen van de regeling op het gebied van de veiligheidstechnieken.

19 Met betrekking tot de wettelijke veiligheidsvoorschriften in de andere Lid-Staten heeft de Commissie bovendien slechts verklaard dat de bepalingen en de maatregelen van de Franse regeling haars inziens strenger waren dan die van de andere Lid-Staten. Zij geeft toe dat in verband met de verschillende concepties van controle zelf moeilijk kan worden vastgesteld of de maatregelen en bepalingen van de andere Lid-Staten even gedetailleerd zijn als de Franse regeling.

20 Ter zake van het door de Commissie genoemde concrete voorbeeld van het beschermingsmechanisme van vlakschaafmachines, zij opgemerkt dat volgens de Commissie de in de Duitse technische voorschriften tot uiting komende conceptie van bescherming niet dezelfde is als die welke in de Franse regeling is vervat. Het staat niet vast dat beide concepties voor de gebruikers van de betrokken machines hetzelfde beschermingsniveau waarborgen. Wat de sterk geautomatiseerde machines betreft, zij eraan herinnerd dat de betrokken regeling niet ertoe leidt dat de fabrikanten worden verplicht geautomatiseerde machines te vervaardigen, noch dat deze machines een voorkeursbehandeling krijgen.

21 Volgens de Commissie zou statistisch zijn aangetoond dat met overeenkomstig de concepties van andere Lid-Staten gefabriceerde machines niet meer ongevallen gebeuren dan met machines die aan de Franse regeling voldoen. Ter zake zij opgemerkt, dat op grond van dergelijke statistieken alleen niet kan worden vastgesteld dat deze andere concepties van veiligheid dezelfde mate van bescherming waarborgen als de Franse. De loutere verwijzing naar statistieken houdt immers geen rekening met andere factoren, zoals bij voorbeeld een grondige opleiding van de gebruikers, waardoor de situaties, wat de evaluatie van het niveau van de bescherming van de gezondheid en het leven van personen betreft, niet vergelijkbaar zijn.

22 Het staat dan ook niet vast dat de machines die zich in de andere Lid-Staten in het vrije verkeer bevinden, voor de gebruikers dezelfde mate van bescherming waarborgen.

23 Uit al het vorenstaande volgt, dat de eerste grief in haar geheel moet worden verworpen.

De termijnen

24 De Commissie beweert dat de termijnen tussen de datum van publikatie van de decreten en besluiten welke de nieuwe regeling vormen, en dat de datum met ingang waarvan een visum of een goedkeuring verplicht zijn geworden, te kort zijn geweest. In veel gevallen zou de Franse administratie de haar voorgelegde dossiers betreffende aanvragen van visa en goedkeuringen niet tijdig hebben kunnen behandelen. Zo zou bij voorbeeld vóór 1 maart 1982 geen enkel visum voor vlakschaafmachines kunnen zijn verstrekt, terwijl 125 aanvragen zouden zijn ingediend.

25 De Franse regering merkt op dat, gelet op het doel van de regeling, de termijnen zo kort mogelijk dienden te zijn. De betrokken diensten was gevraagd, iedere vertraging bij de controle te vermijden. De opgelopen vertragingen zouden uitsluitend te wijten zijn geweest aan het feit dat de fabrikanten uit andere Lid-Staten hun dossier te laat hadden ingediend. De gemiddelde termijn waarbinnen de aanvrager van een visum op de hoogte werd gebracht van een beslissing, bedroeg twee maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

26 Hierbij zij eraan herinnerd dat herhaalde en belangrijke vertragingen bij de behandeling van visum- of goedkeuringsaanvragen door de controlerende instanties de invoer moeilijker en duurder kunnen maken, en bijgevolg een maatregel van gelijke werking in de zin van artikel 30 van het Verdrag kunnen vormen.

27 Blijkens het dossier werden echter zowel de aanvragen van de Franse fabrikanten, als die van de fabrikanten van andere Lid-Staten door deze vertragingen getroffen. Niets wijst erop dat de Franse administratie de aanvragen van de Franse fabrikanten met voorrang heeft behandeld.

28 De tweede grief van de Commissie moet dan ook eveneens worden verworpen.

De kosten

29 De Commissie verwijt de Franse regering dat de door de importeur te dragen kosten, verbonden aan de procedures ter zake van de machines die een visum of goedkeuring behoeven, een afschrikwekkende werking kunnen hebben op de aanvragen en de invoer dus potentieel kunnen belemmeren, ook al is de controle op zichzelf gerechtvaardigd. Voor in een andere Lid-Staat gevestigde fabrikanten kunnen de aan het INRS te vergoeden kosten namelijk hoger zijn dan de door een Franse fabrikant te dragen kosten, wanneer de machine moet worden vervoerd of ingenieurs van het nationale testlaboratorium de produktie-eenheid moeten bezoeken. Zouden de andere Lid-Staten tot een gelijkaardig barema besluiten, dan zouden althans voor kleine en middelgrote ondernemingen de kosten buitensporig worden. Bovendien zouden deze kosten zwaarder wegen voor een fabrikant uit een andere Lid-Staat, die slechts een gedeelte van zijn omzet op de Franse markt behaalt, dan voor een Franse fabrikant die verplicht is zijn machine aan een technische controle te onderwerpen.

30 De Franse regering antwoordt hierop dat de kosten van de controle zijn te verklaren door de grondigheid van het uitgevoerde onderzoek. Dezelfde tarieven zouden voor alle fabrikanten gelden, ongeacht of het Franse dan wel buitenlandse fabrikanten zijn.

31 Ter zake van de tarieven die de aanvrager van het visum of de goedkeuring in rekening worden gebracht, heeft de Commissie tegenover de hierboven vermelde Franse verklaringen enkel haar eigen beoordeling kunnen stellen, namelijk dat de bedragen in kwestie aanzienlijk zijn en een afschrikwekkende werking op de invoer kunnen hebben. Zij heeft dit middel niet gestaafd met cijfers betreffende de controlekosten in andere Lid-Staten, en evenmin aangetoond dat deze bedragen hoger zijn dan nodig is om de kosten van de controleprocedure te dekken.

32 Ten aanzien van de kosten van het vervoer van de machines of van het bezoek van de controlerende ingenieur volstaat de opmerking, dat deze verplichting voortvloeit uit het feit dat mogelijk gevaarlijke produkten van de fabrikant op de Franse markt worden toegelaten — de noodzaak van een controle vooraf van deze machines wordt door de Commissie niet betwist -, alsook dat de uitgaven voor het transport van de machine of het bezoek van de ingenieur voor een buitenlandse fabrikant dezelfde zijn als voor een Frans fabrikant die zich even ver van de plaats van controle bevindt.

33 Met betrekking tot het eventuele cumulatieve effect van een dergelijke regeling voor een fabrikant die zijn produkten in de Gemeenschap verkoopt, wanneer andere Lid-Staten een gelijkaardig kostenbarema zouden invoeren, zij eraan herinnerd dat het Hof herhaaldelijk heeft vastgesteld dat de autoriteiten van een Lid-Staat niet nodeloos laboratoriumproeven mogen eisen, wanneer dezelfde proeven reeds in een andere Lid-Staat zijn verricht en de resultaten ervan ter beschikking van die autoriteiten staan of hun desgevraagd ter beschikking kunnen worden gesteld (arresten van 17.12.1981, reeds geciteerd, en van 6.6.1984, Melkunie, zaak 97/83, Jurispr. 1984, blz. 2367). Bij invoer van machines uit een andere Lid-Staat moeten de nationale controle-autoriteiten bovendien nagaan of het voor een doeltreffende bescherming van het leven en de gezondheid van personen noodzakelijk is, dat zij nog een extra controle uitvoeren.

34 Zo gezien is het hypothetische betoog van de Commissie inzake het cumulatieve effect van de onderhavige regeling dan ook niet ter zake dienend.

35 Bijgevolg moet de derde grief eveneens worden verworpen.

De administratieve praktijk

36 De Commissie verwijt de Franse regering, dat voornoemde termijnen en kosten van de controleprocedure nog kunnen toenemen wegens drie factoren: primo, de beslissing betreffende de vraag of het dossier al dan niet compleet is, is volledig aan de Franse administratie overgelaten; secundo, het is administratieve praktijk dat ook voor machines die tot dezelfde „familie" behoren als een machine waarvoor reeds een visum of goekeuring werd bekomen, en waarvan zij alleen qua rendement verschillen, een nieuwe visum- of goedkeuringsprocedure wordt verlangd; tertio, de Franse administratie schrijft voor iedere machine die deel uitmaakt van een samengestelde machine, een afzonderlijke controleprocedure voor.

37 In de eerste plaats verklaart de Franse regering dat de beslissing betreffende de vraag of het dossier al dan niet compleet is, geenszins discretionair is. In de tweede plaats worden machines van hetzelfde type door de met controle belaste diensten zoveel mogelijk tot bepaalde „families" samengevoegd. Ten slotte brengen de samengestelde machines eigen risico's met zich mee, en kunnen zij niet worden beschouwd als een combinatie van de machines waaruit zij zijn samengesteld. In de meeste gevallen is dan ook een afzonderlijke controle noodzakelijk.

38 Ter zake zij opgemerkt dat, wanneer een Lid-Staat gerechtigd is een produkt van het in het geding zijnde type aan een controleprocedure te onderwerpen, hij eveneens gerechtigd is de voor deze controle noodzakelijke administratieve procedure in te voeren. Een dergelijke administratieve procedure kan, zelfs indien zij niet nauwkeurig de inhoud van het dossier omschrijft dat bij het controleverzoek moet worden gevoegd, op zichzelf geen belemmering voor het intracommunautaire handelsverkeer vormen. De Commissie heeft trouwens geen enkel feitelijk gegeven aangevoerd, waaruit blijkt dat de administratieve praktijk betreffende de volledigheid van het dossier een dergelijke belemmering zou hebben veroorzaakt.

39 Met betrekking tot de praktijk van de Franse administratie om ook een controle uit te voeren wanneer de machines tot dezelfde „familie" behoren als een reeds gecontroleerde machine, of wanneer zij deel uitmaken van een samengestelde machine, heeft de Commissie evenmin voorbeelden kunnen geven van concrete gevallen, waarin deze praktijk overbodig, buitensporig of discriminerend was. De vierde grief moet dus eveneens worden verworpen.

Kosten

40 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Nochtans kan het Hoovereenkomstig paragraaf 3, eerste alinea, van hetzelfde artikel de proceskosten geheel of gedeeltelijk compenseren wegens bijzondere redenen.

41 Door niet mee te werken in de precontentieuze fase, heeft de Franse regering de Commissie omtrent de meeste aspecten van de nieuwe regeling in het ongewisse gelaten. Daardoor werd de Commissie ertoe gedwongen, onderhavig beroep in te stellen. Bijgevolg dienen de proceskosten te worden gecompenseerd.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Mackenzie Stuart Everling Bahlmann Joliet

Bosco Koopmans Due Galmot Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 januari 1986.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart